

Bir Testiye Bir Adam

– sebahattin-o · 24 Eylül 2009

Bazen çaresiz kalırsınız, yüzde yüz haklı da olsanız elinizden hiçbir şey gelmez. Haksızlığın karşısında mahzun mahzun bakmak içinizi acıtır. Böyle bir durumda yapılacak tek şey var: Derdinizi herkesin hakkından gelen birisine anlatmak. 7 yaşındaki İbrahim Hakkı'nın yaptığı gibi.

Zaman olur olayların üstesinden gelemesiniz. Boyunuzu, boynunuzu ve gücünüzü aşar, imkânınızı zorlar, eliniz ayağınız tutulur. Bir yerde çaresiz kalırsınız.

Yüzde yüz haklısınız, sonuna kadar doğrusunuz. Bir şeyler yapmak istersiniz, bir karşılık vermeniz gerekir. Melül mahzun bakakalmak içten içe sizi bitirir.

İraklı Fuzûlî'nin yakındığı gibi,

"Dert çok, hemdert yok; düşman kavi, tâlih zebûn."

Derdinizi kime açacaksınız, şikâyetinizi kime iletceksiniz, hakkınızı kim savunacak, kim alacak?

Ümitsiz, sönük, el avuç ovuşturup bekleyecek misiniz?

Yoksa sizden daha güçlü, herkesten daha kuvvetli, herkesin hakkından gelen birisine mi havale etmek gerekiyor?

İbrahim Hakkı Hazretleri yedi yaşında annesini kaybeder. Dokuz yaşına geldiğinde iyi bir eğitim alması için Tillo'ya götürürler, ilim ve mâna büyüğü İsmail Fakîrullah Hazretlerine teslim ederler.

Hocası genç İbrahim Hakkı'nın eline bir testi vererek çeşmeye gönderir. Testiye suyu doldururken bir atlı yanaşır:

- "Çekil bakayım önümden be çocuk!" diye İbrahim Hakkı'yı azarlayarak bir tarafa iter ve atını çeşmeye sürer.

İbrahim Hakkı testisini alıp bir kenara çekilmeye uğraşırken atını mahmuzlayan adam, onu bir köşeye sıkıştırır. İbrahim Hakkı testisini yere bırakır, canını kurtarmak zorunda kalır. Bu esnada at da üzerine basıp testiye kırar.

Ağlayarak hocasının huzuruna gelir. Hocası:

- "Ne oldu evladım, neden ağlıyorsun?" diye sorar.

- "Efendim, çeşmede su alırken bir atlı geldi, atını üzerime sürdü. Can havliyle kendimi kurtarmaya çalışırken testimi de atına tepeletip kırdı."

- "Testini kıran atlıya sen bir şey söyledin mi?"

- "Hayır" der, "hiçbir şey söylemedim."

Hocası, "Çabuk git ve o adama bir-iki laf söyle" der.

İbrahim Hakkı gider, çeşmenin başında atını tımar etmeye çalışan adamın yanına varır bekler. Fakat bir türlü ağzını açıp da,
"Testimi niye kırdın be zâlim adam?" diyemez.

Az sonra döner, hocasının huzuruna gelir.

Fakîrullah Hazretleri sorar:

- "Atlıya bir şey söyleyebildin mi?"

İbrahim Hakkı boynunu büker, yere bakarak, "Söyleyemedim efendim. Bir şeyler demeye niyet ettim, ama bir türlü ağzımı açıp da ağır bir söz sarf edemedim."

Hocası sinirlenir:

- "Sana diyorum, çabuk git ve o adama bir şeyler söyle, karşılık ver, yoksa sonu felâket olur."

İbrahim Hakkı kesin emir almıştır, bu sefer kararlıdır. Çar çabuk çeşmenin başına varır. Bir de ne görsün, testisini kıran adamı, kendi atı attığı çiftelerle çeşmenin havuzuna yuvarlamış. Oracıkta cansız yatmaktadır.

Büyük bir korku ve heyecan içinde koşarak gelir, vahim durumu hocasına haber verir.

Hocası bu duruma çok üzülür ve şöyle der:

- "Vah vah! Bir testiye bir adam ha! Üzüldüm buna doğrusu!"

Huzurda olanlar söylenenlerden bir şey anlamadıklarını söyleyince, Fakîrullah Hazretleri durumu şöyle açıklar:

- "O atlı adam, İbrahim Hakkı'ya zulmetti. Zulme uğrayan kişi de tek kelimeyle olsun karşılık vermedi ve zâlimi Allah'a havale etti. Yapılan bu zulüm de Allah'ın gayretine dokundu ve zalimi cezalandırdı. Şâyet İbrahim Hakkı da onun zulmüne karşılık verip, ona bir şeyler söyleyecek olsaydı, ödeşeceklerdi. Fakat İbrahim, büsbütün mazlum durumuna düştü. Ben ise ödeştirmek için uğraştım, maalesef muvaffak olamadım."

Firavun'un zulmüne maruz kalan Kur'ân'ın "mü'min" olarak anlattığı kimse de Kur'ân lisanıyla kendine zulmedenlere şöyle sesleniyordu:

"Size söylediklerimi yakında hatırlayacaksınız. Ben işimi Allah'a havale ediyorum. Şüphesiz ki Allah kullarını hakkıyla görür. Allah o mü'mini onların tuzaklarından korudu. Firavun ehlini ise azabın en

kötüsü kuşatıverdi." (Mü'min Sûresi, 44-45.)